

Тог' говорить Умеръ бичакчіа:
„Айти тебѣ млада Ангелино!
Ак' ми давашъ твой-те цѣрни очи,
Да ти острамъ сабя Дойчино'а.“
Сѣ поврати млада Ангелина,
Надазъ плачещи, пицеещи;
Одъ далеку Ангелина викатъ:
„Айти тебе Болена Дойчина!
Не ми остритъ Умеръ бичакчіа
Не ми остритъ сабя вересіа,
Той ми сакатъ мой-ве цѣрни очи.“
Ѣ говорить Болена Дойчина;
„Остай сабя, сестро Ангелино,
Остай сабя на бѣла постеля,
И влези ми темни конушници,
Да изва'ишъ моя бѣрза коня;
Носи љ у Митре Поморянче
Налбатина, вѣрна побратима,
Да ми коитъ коня вересіа;
Ако станамъ, скѣпо кя му платамъ,
Кя му платамъ жѣлтици дукади.“
И ми стана млада Ангелина,
И ми влезе темни конушници,
Ми изва'и негва бѣрза коня,
Їѣ однес' у Митре Поморянче,
Да ми коитъ коня вересіа:
„Так' ти бога Митре Поморянче!
Ако станитъ Болена Дойчина,
Кя ти платитъ коня за коеніе.“
И ѣ велитъ Митре Поморянче:
„Айти тебе млада Ангелино!
Ако да'ашъ твое бѣло лице,
Твое лице, како ѣсно сѣнце,
Твой-те вежи, как' морски пія'йци,
Твой-те очи, како цѣрно грозіе!“
И ми викна млада Ангелина,
Кѣршитъ рѣце отъ бѣли колена,
Сѣлди ронитъ по бѣли образи,
Одъ образи шарени пазу'и,
Одъ пазу'и шарени скуте'и,